

[Elsø-Merete Ross.]

bliver. Efter mange overvejelser og beregninger har udvalget foreslået at hæve lånegrænsen til 45 pct. Derved kan der opnås en reduktion i lejen på 10 pct. Men alligevel kan vi risikere, at vi i høj grad kommer til at bygge for de unge under uddannelse, hvis forældre kan hjælpe dem økonomisk. Meningen var jo netop at bygge for det brede udsnit af studerende unge.

Skal vi holde os inden for de forudsatte økonomiske rammer, vil en forhøjelse af statslånsgrænsen fra 35 til 45 pct. medføre, at det årlige antal nye kollegieværelser reduceres med ca. 400.

Jeg er glad over at vide, at repræsentanterne for de unge under uddannelse er indforstået med at få en noget lavere leje på bekostning af reduktion i antallet af værelser. Man kunne jo have tænkt sig, at de ville have haft begge dele og derfor havde sat ind på at forøge de økonomiske rammer for låneordningen.

Selv om det med det antal værelser, der nu kan bygges årligt, vil være længe, inden de studerendes boligforhold kan nå at blive helt tilfredsstillende, mener jeg, at det er rimeligt ikke at udvide de økonomiske rammer for byggeriet for denne gruppe lige med det samme, da der er mange andre grupper i samfundet, hvis boligproblemer også i høj grad trænger til en løsning.

Mit indtryk er, at mange unge studerende gerne vil give afkald på flere af de faciliteter, der nu findes på en del kollegier, hvis de til gengæld kunne få lejen ned. Man kunne jo tænke sig at opføre kollegieværelser som etværelses lejligheder med toilet og køgeplade, så hver sørgede for sig og ingen plads var afsat til fællesskab. Selv om det måske ville give den laveste leje, er det muligt, at gevinsten ville gå tabt på madkontoen. Mange steder laver de studerende i fællesskab mad for en gruppe på 8-10 og sparer derved både penge og tid. Måske skal man sætte et spørgsmålstegn ved den sparede tid; vi fik nemlig det indtryk, at de fælles måltider i køkkenet samtidig brugtes til hygge, afslapning og diskussion. Køkkenet syntes at være det centrale samlingssted for spisegruppen og enkelte fra andre grupper, der kommer på besøg, medens dagligstuer og andre fællesrum blev be-

nyttet i meget ringe udstrækning. Det lod derfor ikke til, at det ville betyde noget afsavn, hvis man ved fremtidige kollegier undlod at opføre andre fælles mødesteder end netop køkkenerne. Det lod også til, at de studerende var villige til at deltage mere i den daglige drift af kollegierne for også derved at bidrage til at sætte omkostningerne ned. Udvalget fremhæver derfor i betænkningen, at det vil være af værdi, at kollegianerne får medindflydelse på kollegiernes daglige drift og driftsøkonomi.

Det er mit indtryk, at de studerende fra alle de grupper, vi har været i forbindelse med, har arbejdet for en løsning af deres boligproblemer på en meget dygtig og saglig måde. Jeg kan også lide, at de ikke blot tænker på sig selv, men har gjort udvalget opmærksomt på, at også udenlandske unge, der studerer her, bør have adgang til at optages på kollegierne.

Jeg tror, at det vil være værdifuldt at have de unge med også i det fremtidige arbejde for kollegiebyggeri. Der har været en del diskussion om, hvorvidt der skulle lægges mest vægt på en god standard, en såkaldt „standard med indbygget fremtid“, eller om det store behov for værelser gjorde det rimeligt at øge værelseantallet på kvalitétens bekostning. Da det er de unge selv og deres kammerater, der skal bo på de kommende kollegier, synes jeg det er rimeligt, at de selv er med i drøftelsen af disse spørgsmål og tager et medansvar for, hvorvidt kvantitet skal eller bør gå forud for kvalitet.

Selv om der ikke i en lovparagraf, men kun i bemærkningerne er sagt noget om et kollegieråd, har det vist sig, at meget af den offentlige debat og meget af udvalgets tid har været optaget af dette spørgsmål. Med oprettelsen af et kollegieråd er det ikke meningen, har vi fået at vide, at opbygge et nyt administrationsapparat. Noget andet er, at der, når der nu skal bygges ca. 2½ gang så mange værelser årligt, vil blive flere sager at behandle. Kollegierådet tænkes at skulle tage sig af henvendelser om kollegier og undersøge den lokale placering ud fra hele landets synspunkt og skal desuden have nøje overblik over uddannelsesinstitutioner over hele landet. Det skal indstille til ministeren, i hvilken rækkefølge og på hvilket sted de forskellige kollegieprojekter bør